

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 610/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/127/2018 a postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 2CoCsp/46/2022 takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 20. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v nadväznosti na to aj porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/127/2018 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2CoCsp/46/2022 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“). V napadnutom konaní krajského súdu navrhuje súdu prikázať konať bez zbytočných prietáhov a domáha sa priznania primeraného finančného zadostučinenia v sume 5 000 eur. Zároveň podľa § 37 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde 27. júna 2018 (doplnenou 4. septembra 2018) domáhal zaplatenia 637,70 eur s príslušenstvom proti žalovanej obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozska 2, Bratislava, IČO 35 724 803 (ďalej len „žalovaná“). Sťažovateľ poukázal na to, že ide o spotrebiteľský spor, v ktorom si voči žalovanej nárokuje vydanie bezdôvodného obohatenia. Tiež uviedol, že prieťahy v napadnutom konaní okresného súdu už v minulosti namietal ústavnou sťažnosťou, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 139/2020-11 zo 16. apríla 2020 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“) tak, že bola odmietnutá (ako zjavne neopodstatnená).

3. K priebehu napadnutého konania okresného súdu sťažovateľ uviedol, že tento po nariadení pojednávania vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom č. k. 13Csp/127/2018-161 z 8. septembra 2020 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 8. septembra 2020“), ktorým jeho žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku okresného súdu z 8. septembra 2020 podal 9. decembra 2020 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 2CoCsp/8/2021-241 z 22. septembra 2021 tak, že tento rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

4. Následne okresný súd po vykonaní pojednávania rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 13Csp/127/2018-260 zo 7. júna 2022 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 7. júna 2022“), ktorým sťažovateľovu žalobu opäť zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Aj proti rozsudku okresného súdu zo 7. júna 2022 podal sťažovateľ odvolanie (18. augusta 2022). Uviedol, že do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti však z krajského súdu nedostal žiadne rozhodnutie o tomto ním podanom odvolaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Vo vzťahu k súdnemu konaniu ako celku (zahŕňajúc spolu napadnuté konanie okresného súdu aj krajského súdu) sťažovateľ namietal, že stav jeho právnej neistoty (v čase podania tejto ústavnej sťažnosti) trvá viac ako 5 rokov a 5 mesiacov. Podľa jeho názoru pritom ide o skutkovo jednoduchú vec a ani svojím konaním neprispel k predĺženiu napadnutých konaní.

6. Postupu okresného súdu vyčíta najmä neefektívnosť, že sa dôsledne neriadil pokynmi danými mu v prvom rozhodnutí odvolacieho súdu a ani vyplývajúcimi z uznesenia ústavného súdu. Poukázal na to, že pred súdom prvej inštancie konanie prebiehalo viac ako 2 roky, čo nepovažuje za súladné s právom na konanie bez zbytočných prieťahov.

7. Pokiaľ ide o postup krajského súdu v napadnutom konaní, tomu vyčíta, že rozhodoval o jeho odvolaní (z 18. augusta 2022) neprimerane dlho s poukazom na to, že išlo podľa sťažovateľa o extrémne jednoduché rozhodovanie. Dodal, že do podania tejto ústavnej sťažnosti mu nebolo známe (resp. doručené) rozhodnutie odvolacieho súdu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namiatané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a v nadväznosti na to aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu a krajského súdu v ich napadnutých konaniach.

9. Ústavný súd v prípade ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy takéto ústavné sťažnosti odmieta ako zjavne neopodstatnené, ak celková dĺžka konania pred súdom nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietáhov, resp. ak argumenty v ústavnej sťažnosti v čase jej podania nepreukázali takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie. K iným dôvodom zakladajúcim záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci (súdu), ktorá je vždy posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. I. ÚS 156/2019).

10. V súlade so svojou konštantnou judikatúrou ústavný súd zároveň uvádza, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 550/2020). Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 256/2024).

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu:

11. Vo vzťahu k postupu okresného súdu v jeho napadnutom konaní sťažovateľ namietal hlavne jeho nedostatočne efektívnu činnosť, ale aj nečinnosť, poukazujúc pritom na celkovú dĺžku trvania napadnutého konania. Ústavný súd si už pred predbežným prerokovaním tejto ústavnej sťažnosti z okresného súdu vyžiadal súdny spis týkajúci sa napadnutého konania.

12. Z jeho obsahu vyplýva, že po podaní žaloby (27. júna 2018) okresný súd vydal v poradí prvé rozhodnutie vo veci – rozsudok okresného súdu z 8. septembra 2020 po uplynutí 2 rokov a 2 mesiacov. Na tomto mieste je potrebné opäť poukázať na to, že postup okresného súdu v tejto fáze už bol preskúmaný ústavným súdom, ktorý uznesením ústavného súdu ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej prietahy v konaní okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Ústavný súd preto obdobne ako v prípade predchádzajúceho rozhodnutia opäť vo vzťahu k tejto časti napadnutého konania poukazuje na to, že neidentifikoval zo strany okresného súdu zásadnú nečinnosť (okresný súd vykonával procesné úkony smerujúce k nariadeniu pojednávania, na ktorom následne rozhodol), pričom aj samotný sťažovateľ sa sčasti pričínil o predĺženie konania, keď jednak sám doplnil 4. septembra 2018 svoju žalobu a následne ho okresný súd vyzval na doplnenie (resp. aby určite a zrozumiteľne uviedol rozhodujúce skutočnosti) žaloby výzvou z 18. septembra 2019.

13. Ako jedinú zásadnejšiu prekážku v plynulosti napadnutého konania podľa ústavného súdu je tak možné posúdiť skutočnosť, že na základe sťažovateľom podaného odvolania (9. decembra 2020) následne došlo odvolacím súdom k zrušeniu prvého rozhodnutia – rozsudku okresného súdu z 8. septembra 2020 a k vráteniu veci späť prvoinštančnému súdu. Po vrátení veci (22. októbra

2021) však okresný súd vo veci rozhodol v pomerne krátkom čase (za 8 mesiacov), čo tiež nie je možné vyhodnotiť ako nečinnosť alebo ako neefektívne konanie spôsobujúce prieťahy.

14. Ústavný súd v tomto kontexte poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

15. Ústavný súd teda vo vzťahu k napadnutému konaniu okresného súdu dospel k záveru, že aj napriek tomu, že jeho postup (primárne s poukazom na zrušenie jeho prvého rozhodnutia odvolacím súdom) je určite do istej miery možné označiť za nie celkom bez prieťahov, resp. ako čiastočne neefektívny či nesústredený, s poukazom na jeho ďalšiu činnosť v danej veci nedospel k záveru o možnosti konštatovať prieťahy v ústavnoprávne relevantnej intenzite. Celkové trvanie napadnutého konania okresného súdu je tak podľa ústavného súdu možné označiť (aj keď hranične) za ústavnoprávne udržateľné. Na podporu tohto záveru tiež poukazuje na to, že už v čase podania tejto ústavnej sťažnosti navyše bolo aj vyhlásené (aj keď ešte nie sťažovateľovi doručené) rozhodnutie odvolacieho súdu (ktorým v časti potvrdil a v časti zmenil rozsudok okresného súdu zo 7. júna 2022).

16. Vzhľadom na uvedené preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv postupom krajského súdu:

17. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal porušenie práva na konanie bez zbytočných prieťahov aj postupom krajského súdu v napadnutom konaní, v rámci ktorého krajský súd ako súd odvolací rozhodoval o (v poradí druhom) odvolaní sťažovateľa proti rozsudku prvoinštančného súdu.

18. Z obsahu ústavným súdom vyžiadaného spisového materiálu vyplýva, že odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu zo 7. júna 2022 bolo spolu so spisovým materiálom odvolaciu súdu predložené 29. novembra 2022. Krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom č. k. 2CoCsp/46/2022-300 z 23. novembra 2023 (ktorým v časti potvrdil a v časti zmenil rozsudok okresného súdu zo 7. júna 2022). Len pre doplnenie ústavný súd dodáva, že proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu sťažovateľ následne podal aj dovolanie (28. marca 2024).

19. Z už uvedeného teda vyplýva, že krajský súd o tomto odvolaní sťažovateľa rozhodol v priebehu roka, čo nie je možné považovať za neprimeranú dobu z hľadiska posudzovania prieťahov v konaní. Len pre doplnenie ústavný súd zároveň dáva do pozornosti, že ak krajský súd vo veci koná ako súd odvolací a jeho úlohou je posúdiť vecnú správnosť odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony [§ 378 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 385 CSP), to však neznamená, že sa vecou nezaobrá a že je v odvolacom konaní nečinný. Z tohto uhla pohľadu je preto potrebné nazerať aj na toto napadnuté konanie.

20. S poukazom na už uvedené východiská posudzovania možných prieťahov v konaní súdu, ako aj s prihliadnutím na celkovú dobu trvania napadnutého konania odvolacieho súdu v danej veci

(nepresahujúcu ani rok od predloženia odvolania) preto ústavný súd aj v tejto časti dospel k záveru, že je potrebné ústavnú sťažnosť smerujúcu proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu:

21. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 30. októbra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu